

Пророк

Микола Руденко

То ніч над нами чи істота чорна?
На це ніхто б відповісти не зміг.
І крутиться Земля, неначе жорна,
І зорі перемелює на сніг.

А десь хмільні й розморені, як завжди,
Майбутнє нам віщують в напівсні.
Ті блюдце крутять пальцями,
ті з "Правди"
Вичитують пророцтва голосні.

Я ваші мудрі хати обминаю
Та книги, що затерті до дірок,
Мені навіщо? Я віддавна знаю
Дорогу, котру витоптав пророк.

Він до лісництва ходить через луки,
Щоб коням на ніч кинути сінця.
Йому лошиця нюха чорні руки,
І грають жаром очі жеребця.

А він покличе голосом пропитим —
І, мов з-під снігу, з'явиться лоша.
Кобила вдарить кованим копитом —
Дитину годувати поспіша.

І хоч постава у старого п'яна,
Тверезо мовить коням чи мені:
— Попалять нафту — вернеться пошана
До вас, мої гніді та вороні.

Рости, мале! Зроблю тобі підкови
І шаблю для онука нагострю.
Ти, коню, ще послужиш козакові,
Іще зустрінеш у степу зорю...

У стайні запах кізяка та поту,

А в сіні дихає привільний степ.
І відчуття таке, немов достоту
Я повернувся у далекий неп.

Мете хурделиця — мов у долоні
Хтось кида перемелених зірок.
Я знаю: буде так. як хочуть коні,
Як нам п'янений віщував пророк.